

ԿԱՐՕՏ

ՏԷՐՈՒՆԻ ԱՔԵՂԱՅԻՆ

Իմ մանկութեան օրերուն, թեւեռուս մէջ քեզ զրկին.
Աղուոր էիր, ինչպէս պարսֆն ըլլալ է մեր Երազին:
Սակայն, նըման իմ դէմքին, դէմքդ յըստակ էր այնքան,
Աչքերուդ մէջ, իմ հոգին, զըսաւ իր քաղցր օրրան....:

Ձէի տեսներ: Թարմ մրցուց հոգին է մերք: Բայց ինձ հետ,
Քիչ մ'ամէն օր կ'անէիր, բաժնըւելով երկինքէդ.
Հոգւոյդ ծովուն դէմ կապոյս, հոգիս արեւն իր բացեր՝
Տեսիլներն առեւ թեւ: Դուն ամբողջ իմս էիր դեռ....:

Ու ես մեծցայ — ի՛նչ կանուխ — դուն լըռեցի՛ր, հեռացա՛ր.
Դո՛ւն՝ հոգւոյս մէջ ուրացուա՛ծ՝ մոռնալ չէի քեզ կըրնար....:
Հիմա կանգնած եմ մինակ, թեւերս արձակ՝ ետեւէդ.
Տագնապն այս նոր, մի՛ գուցէ սիրքս քանի իրեն հետ....:

Ի՞նչպէս եւ ո՞ւր քեզ փնտնեմ, հի՛ն իմ երազ... մո՛ւր խորան.
Անցա՛ր անդին երկինքէն, թէ մարդոց մօտն ես գերի,
Մարդո՛ց՝ որոնց սրբերուն յանախ մըքին է նամբան,
Որոնց աւեր է հոգին, ու դուռը փակ՝ դէմ քեզի....:

Անոնց մէջ ես չկարենամ թերեւս զի՛ս իսկ նանչնալ:
Քեզմո՛վ ինքզինքս եմ նանչցեր, քեզմո՛վ՝ հոգիս, մարդերն ալ:
Այժմ քեզի՛ եմ դարձեր, որ դո՛ւն գնես զիս կրկին,
Ու կուրծքիս դէմ, ըզգա՛մ քեզ, հրնուանով նոյն մանուկին....:

Քեզմէ հեռու, հի՛ն երազ, նորէն կարօտդ ունիմ....:

Թ. Ա. Մ.

